

Превод — Дейвид Нортън, DaveNorton@OperaMail.com. Приятно четене от негово име :-) Преводът се посвещава на Дракончето. Translated by David Norton, DaveNorton@OperaMail.com.

Настоящият адрес на автора Blueguy е bluedistract@aol.com.

Разказът „**Чувства**“ е преведен и публикуван тук с разрешението на автора на „Чувства“ Blueguy. Обръщайте се към него на адрес bluedistract@aol.com ако искате да се осведомите за авторските му права. Правата за препубликуване на превода са непосредствено зависими от желанията автора Blueguy и от преводача.

Как да намерите оригиналния английски текст:

<http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. Последните версии на превода в различни файлови формати са достъпни на адреси <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> и/или на <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

The story “**Feelings**” has been translated and published here with the permission of its author Blueguy. Write him at bluedistract@aol.com if you want to know more about his copyrights. The translation copyright depends directly on the author’s statement and the translator’s statement.

How to find the English original: <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/>. The last translation revisions are available at <http://www.asstr.org/~davenorton/feelings/> and/or at <ftp://ftp.asstr.org/pub/Collections/davenorton/feelings/>

Дата: Петък, 26-ти Февруари 1999 г. 20:14:44 Тихоокеанско време От: blue dude <blue_dude@hotmail.com> Това ми е първи опит в писането на разказ, така че бих се радвал на отзиви и коментари. На проклетия и подигравки няма да отговоря — тях задръжте за себе си. Този разказ е предназначен изключително за публикуване в архива „Нифти“. Моля, уважавайте това ми решение и не го четете, ако знаете, че не бива. Благодаря на всички за оказаната подкрепа. Можете да ми пишете на blue_dude@hotmail.com.

Чувства

от Блугай

III. Гръм и трясък

„Приятелят е нероден брат.“
(неизвестен автор)

— Изглеждаш като че ли те е газил валяк — изкоментира безцеремонно Ким, когато я качих на път за училище. Не казах нищо, но пред очите ми изникна снощната сцена, бележеща края на всичките надежди за обич в живота ми. Блазнеше ме идеята да не мръдна цял ден от леглото вкъщи. Дори цяла година, ако се остави на мене. Обаче се отказах. Какъв смисъл има да затъвам още в депресията?

— Абе, — продължи тя — странни работи стават напоследък. Ти вече почти не идваш насам. Джейсън дума не обелва за теб. Почти си мисля, че сте се скарали за нещо. Права ли съм?

Гледах упорито напред.

— Знаех си аз! Знаех си! Искаш ли да ми разкажеш?

— По-добре не. — отвърнах най-последно. Гласът ми дрезгавеше от скорошния плач.

— Ееее, хайде де. Знаем, че при вас, момчетата, има разни предразсъдъци — че не бива да говорите за чувствата си и цял куп подобни глупости. Но това съм аз, Кими, не просто някой си. Познаваме се от — ехеее — векове?

— Повече — въздъгнах. Ясно беше, че в края на краищата ще й кажа. Запалих цигара.

— Айде плюй камъчето — усмихна се тя тържествуващо.

Замислих се. Не, няма начин.

— Просто малко разногласия, нищо повече. Бързо ще мине.

Или поне се надявах. Мислите ми веднага се върнаха към Томи. С какви очи ще го погледна сега? Пълна каша.

— Аз пък не съм толкова сигурна. Ти си по-инат и от Джейсън, а това е вече много. И двамата нямате намерение да отстъпите заради гордостта си. А най-лошото е, че се обичате.

Стреснато я погледнах. Какво искаше да каже? Възможно ли е да знае?

— Искам да кажа, познавате се цяла вечност, споделяли сте всичко, всеки от вас е най-добрият приятел на другия... — тя присви очи и продължи — Докато не се появи малката руса кучка! Заради нея ли се скарахте? Казвах му аз на Джейсън, че тя само неприятности ще му докара, ама кой да чуе.

— Не, не, Ким. Керън няма нищо общо. Аз сгафих. Сега Джейсън не ще и да ме знае.

Не казах нищо повече, затова Ким спря да ме тормози с въпроси.

Пак въздъгнах. Досущ като брат и сестра сме. До училище не разменихме повече думи.

Тръгнахме заедно през училищния комплекс. Надявах се да не попаднем на Джейсън или на Томи. Не щеш ли, натресохме се на Керън. Ким едва сдържаше непоносимостта си към нея.

— Кучка на хоризонта — измърмори тя.

— Здравсти, Джереми — поздрави ме Керън, и като се усмихна фалшиво, добави сякаш насила — Здравей, Кимбърли.

— Здравей, Керън — отвърнах. Ким не каза нищо, само я изгледа презрително.

— Тичах като луда след вас двамата. Утре след мача ще правя купон. Разбира се, и двамата сте поканени. Каня ви сега! — и тя се ухили глуповато. Керън простена.

— Супер! — възкликнах, стараяйки се да покажа ентузиазъм. — А какъв е повода?

— Искам да запозная всички с Томи. Нещо като летящ старт за него. Току-виж си намерил и момиче.

При тези думи нещо в мен се сви.

— Добра идея...

— Честно — продължи тя — никой не би се досетил, че сме от едно семейство с него. Той е толкова срамежлив и стеснителен. Явно някои черти не се предават по наследство. — и тя погледна очакващо към Ким.

— И слава Богу — излая Ким — иначе всичките ти роднини щяха да имат лайна вместо мозък!

— Свърши ли? Сега сигурно се чувстваш по-добре? — подсмихна се Керън.

— Хей, дами! По-полека! — точно в тоя момент се радвах, че не си падам по момичета. Та те се зъбеха една на друга!

Тогавя се появи Джейсън. Поздрави всички ни, без да ме погледне в очите. Направих се, че не ми пука, и известно време владееше неловка тишина. Сърцето ми се замря при появата и на Томи, а за моя изненада Керън внезапно изкрещя:

— Какво по дяволите търсиш ТИ тук??? — тя почти заекна, опулила очи от изненада.

Томи я погледна като котка, в чиито лапи стопанинът намира рибките от семейния аквариум.

— Ето го и братовчед ми. — рече Керън, вече забравила гнева си. Най-после Томи се опита да каже нещо, но Ким незабавно го сръза:

— Да не си посмял да кажеш и една дума, извратеняк такъв! Веднага чупката далеч от мен, мръсно лайняно копеле! — Тя му зашлеви плесница и избяга, хлипайки. Томи се повлече след нея.

Какво ли пък беше всичкото това? Погледнах въпросително към Керън, но тя само повдигна рамене.

През целия ден се стараех да избягвам Томи и Джейсън. Бях напълно объркан, не можех да схвана връзката между Ким и обекта на новата ми любов. Какво толкова може да ѝ е направил, след като той е съвсем отскоро тук, а Ким сама твърди, че не го познава?

След училище се прибрах вкъщи, обух си едни стегнати шорти, и отидох на плажа. Съвсем наблизо е, ако се мине през двора ми, по стръмната пътека между гъсталаците. Малкото заливче не е частна собственост, но е труднодостъпно, освен ако не се мине през нас, затова там винаги беше безлюдно. Стгушено е между високите хълмове наоколо, а слизането по стръмното си е доста зор.

Пясъкът ме гъделичкаше по пръстите, докато си свалях шортите; затичах се към меките вълни, и почти изкрещях, когато студената вода обля кожата ми. Гмурнах се под вълните, а солта на морето ме щипеше по очите.

Изскочих на повърхността и се отпуснах по гръб, усещайки с наслада пулса на кръвта по цялото си тяло. Затворих очи, вкусвайки от еротично хладката вода. Въздъгнах. Болката, която ме дебнеше отвсякъде напоследък, бързо избледня под топлината на слънцето.

Ставаше ми все по студено, реших да се прибирам. Отворих очи и за своя изненада забелязах, че някой стои на върха на единия от хълмовете и явно ме наблюдава. След минута той се обърна и си отиде.

Озадачен, доплувах до брега, облякох се и се втурнах след загадъчния непознат. Забавих се — хълма беше доста стръмен — и когато вече бях горе, човекът беше съвсем изчезнал.

Вечерта се обади сестра ми Чло. Зарадвах се като я чух.

— Някакви гаджета напоследък? — попита тя съзаклятнически. Тя знаеше за мен, и това не й беше проблем.

— Ами, всъщност появи се едно наистина готино момче, пристигна наскоро от Флорида. — признах си аз, докато разбърквах доматения сос. — и съвсем определено си паднах по него, но той май не е гей. Всъщност, сигурен съм, че не е гей.

— Сигурен ли си? Все пак, човек никога не знае?

— Да, уверен съм. Казва се Томи, много е интелигентен и сладък... Освен това, изглежда наистина добре. Трябва да го видиш. Дали ще идваш скоро насам? — Чувствах се самотен, а сестра ми наистина ми липсваше.

— Не, няма да стане точно сега, хлапе. Съжалявам. Но съм сигурен, че той скоро ще лапне по теб, даже и да не е гей. Никой не може да устои на красивото ми малко братче. — и двамата се захилихме здравата.

— Сериозно, как се чувстваш след всичко това? В смисъл — след случилото се с майка и татко — сигурно изобщо не ти е леко.

— Добре съм. — излъгах аз.

— Да бе. Сигурно здравата си посърбваш докато си говорим.

Доста проникателно, помислих си, гледайки отворената бутилка уиски на плота. Тя продължи:

— Виж Джереми, знам, че не ти е лесно. Бог ми е свидетел, че и мене ме боли за тях, макар че никога не ми е пукало особено. Обаче няма как, трябва да го превъзмogneш. Почувствай болката, премини през нея, и я остави зад себе си. Твърде млад си, за да се побъркваш заради това. Разбираш ли ме?

Бях на крачка да се разрева. Както винаги.

— Да. — едва успях да кажа.

— Притеснявам се за теб, хлапе. Не ми се иска да оплескаш нещата като мен.

Не отговорих. Тя въздъхна.

— Добре, сега трябва да затварям, хлапе. Обичам те, много...

— И аз те обичам. — прошепнах, и оставих слушалката.

След вечеря пак седнах за малко на козирката. Съзерцавах чистото небе. Свърших бутилката JB. Мислех си за Томи. Трябваше да знам какво се е случило между него и Ким, но явно щеше да се наложи да почакам. Имах лошо предчувствие.

Изтощен, най-сетне се довлякох до спалнята, съблякох се и се отпуснах в леглото. Беше още едва девет, но скоро заспах дълбоко. Събудих се изведнъж, някакви кошмари се шураха из главата ми. Погледнах будилника. 1:43 сутринта.

— Мамка му. — измърморих, все още замаян от алкохола. Седнах в леглото, подпрях се на пухените възглавници и запратих чаршафите през стаята. Жега. Пресегнах се за дистанционното на уредбата. Стаята се изпълни с горчива песен на Шерил Кроу, думите звучаха прекалено гадно и грубо за нежния й глас:

Никой не ни излъга, че ще бъде лесно, но и никой не ни предупреди, че ще е толкова трудно. Никой не ни излъга, че ще бъде лесно, но и никой не предполагаше, че ще стигнем чак дотук.

По лицето ми се стичаха сълзи, докато думите грубо разкъсваха мислите ми. Никъде никаква надежда. Въздъгнах. Зрението ми привикна към тъмното. Внезапно осъзнах, че на фона на прозореца се очертава фигура на човек. Първичен страх скова тялото ми, а сянката се отдели от прозореца и тръгна към леглото ми. Някой включи меката нощна лампа.

— Здравей, Джереми. — каза Джейсън.

— Джейсън?! Какво по дяволите правиш тук! Едва не се напиках от страх!

Той не отговори, само започна бавно да се съблича. Сърцето ми се поуспокои след като шокът поотмина, но скоро пак ускори ход, докато гледах как Джейсън лека-полека сваля дрехите си. Изу тениската през глава, нарочно съвсем бавно. Без дори да ме погледне, събу кецовете си, и ги остави нежно на пода. Останал само по широките си шорти, той протегна ръце и разкърши врата си.

Гледах съвършеното му тяло, пиейки красотата на изваяната му талия, мускулите, които чертаеха гръдния му кош. Почти нямаше косъмчета, освен златисто медените нишки, които пробягваха край малките му зърна.

Джейсън най-сетне ме погледна в очите. Без да изпуска погледа ми, бавно започна да смъква гащетата си. Хей, та той доста е пораснал през последната година, откакто за последен път го видях гол. Полуотпуснатият му пенис беше почти петнайсет сантиметра, при това доста дебел. Големите му топки се полюляха, докато сваляше шортите си до пода. Изглеждаха като сочни сливи, изпълнени с най-сладкия нектар на света.

Стоеше пред мен гол, с отнесено-замислено-тъжно изражение, и в този момент осъзнах колко много ми е липсвал.

Най-послед се свързах от възторга си. Присвих очи.

— Какво си мислиш, че правиш? Обличай се и чупката оттук. Не съм ти някоя евтина курва, по която да се влачиш когато Керън има главоболие. — изстрелях, внезапно изпълнен с гняв.

Той сякаш изобщо не ме чу. Дойде в леглото и застана над мен. Почувствах с кожата си топлината на плътта му, нежните косъмчета по силните му крака, които сега притискаха бедрата ми. Пенисът му опираше в топките ми. Млъкнах.

Той най-сетне проговори. Усещах дъха му по брадичката си.

— Защо не ми кажеш какво става, Джереми? Знам, че нещо се мъти в главата ти, но ти нищо не ми казваш. Някога ми вярваше...

Опитах се да се изрепча, но той ме сряза:

— Нещо те тормози — повтори той. — Защо се държиш така идиотски?

Не можех да му отговоря. Той започна да губи търпение.

— Отговори ми, мамка му! — настоя той, докато притискаше слабините ми с цялата си тежест. Простенах; забравена страст изпълни тялото ми пряко простестите на разсъдъка ми. Той се усмихна за миг.

— Ахааа, т'ва ти харесва, а? — подигра се той. Започна грубо да тласка тялото си към моето. Пенисът ми се надърви от натиска, пристиснат към пъпа на Джейсън. Той се изсмя злобно:

— К'во е т'ва, а? Кралят на ледовете не може да обуздае айсберга си, а? Дали не се каниш да ме прободеш, за да ми изпиеш после кръвта, а? — и той се захапи като идиот.

Изгледах го изумен. Осъзнах колко много е пиан, а това ме стресна — Джейсън никога не пиеше. Той продължи да притиска пенисите ни един към друг, но страстта ми бързо се разгоря в гняв. Хванах го за раменете и го изтиках от себе си.

— Махай се от мен, смотаняк... — изригнах аз.

— Леле, леле, ей т'ва е! *Аз съм бил смотаняк!* — Той се закикоти, а това усили гнева ми.

— Чупката, гадняр. Иди да чукаш Керън или който там искаш. Дано да забременее от теб, и да те дари с отбрана безмозъчна челяд.

Той спря да се смее, и ме изгледа мъртвешки сериозно. Очаквах да ме удари, но той просто замълча. Накрая само каза:

— Внимавай к'во дрънкаш.

— Да бѐ, хубаво. Чупката оттука.

— Ъ-ъ! Аз прекарвам нощта с тебе.

— Виждам. Прекарваш, и още как!

Имам възхитителната дарба да тласкам нещата от лошо към по-лошо. Лицето му се сви в болезнено тъжен израз.

Джейсън въздъхна. И изрече нещо, което ме стресна:

— Защо не ме обичаш вече? — попита той нещастно и безпомощно.

— Какво?!

— Ти винаги си бил най-важния човек в живота ми. Може и да се изненадаш, но продължаваш да бъдеш. А изглежда аз не се радвам на подобно положение в твоята ранг-листа.

— Я млъквай. Ти си къркан.

Не исках да водим този разговор.

— Не се ебавай с мен, много добре те познавам. Знам, че страдаш, и то е разбираемо, ама не е там въпроса. Миналия ден ти направо срути всичко в мен, и смъртта на родителите ти изобщо не е оправдание! Чак толкова ли ме мразиш? А някога ме обичаше.

— Обичам те. — прошепнах тихо.

— Тогава защо се държиш така с мен? Защо? — в очите му напиреха сълзи. Не, този път няма да заплача, каквото и да ми струва това. Никога вече.

— Каж ми, еба си! Не застряваш ли, че имам нужда от теб повече от всичко друго? Бога ми, бих ти дал и живота си, само да го поискаш!

Той вече плачеше съвсем открито. Как мога да му причинявам толкова огромна болка! Разбитото ми сърце някак съумя да се разкъса още повече.

— „Остават белези, когато през майчиния стон се ражда нов живот.“ — казах меко, повтаряйки думи, които бях изричал съвсем наскоро.

Той ме погледна. Разбра ме. Прегърна ме безмълвно, промушвайки ръка под тялото ми, докато достигна до плешката ми. Нещо в мен се скъса; заплаках с ридания, които разтърсваха цялото ми тяло. Той ме притисна силно, допирайки меката си страна до лицето ми. След няколко неподвижни минути леко отдалечи лицето си от моето. Вглеждах се в очите му с цвят на изумруд, които понякога блещукаха, когато ме гледаше. Сега там тежеше гравирани печатът на болката, а моите бяха потънали във влага. Той се усмихна. Най-после усетих някакво успокоение в себе си. Той попи сълзите ми с целувка, и ние заспахме, прегърнати като един.

Събудих се с усмивка, чувствах се като нов; е... почти, като се сетя за Томи... Краката ми бяха сплетени с тези на Джейсън, който меко прохъркваше в прегръдката ми. Дясната му ръка все още прегръщаше тялото ми. Котаракът също се възползваше от ситуацията, беше се настанил върху краката ни. Известно време наблюдавах съня на Джейсън, кефех се на топлината на тялото му. Радвах се, че пак сме приятели. Доверието му ми беше нужно повече от всичко друго. Може би все някога щях да му кажа за Томи. Джейсън се раздвижи.

— Здравей, смотаняко! — усмихна се той и се прозя.

— Мара, Кралю на ледовете! — отвърнах в тон. Той ме притегли към себе си в една чисто приятелска прегръдка, може би по-особена и важна от прегръдката между любовници.

Внезапно се отдръпнах, понеже се сетих нещо:

— Абе, вчера следобед ти ли беше в градината?

— Не.

Смръщих се. Странно. Но реших да оставя чуденето за друг път.

— Мразя го тоя момент, обаче е време за даскало. — обях, и се опитах да стана.

— Ааааа, не си познал! — изкикоти се той и ме нападна с гъделичкане, като ме ръгаше леко с пръстите си. Веднага му го върнах, и скоро се оказахме вкопчени в игрива борба, едва не прекатурихме леглото. Той внезапно ме извъртя по гръб и ме притисна към дюшека.

— Тъй като гледам, май печеля. — излорадства той тържествуващо. Това ме интересува твърде малко, понеже се борех с ерекцията си, напиреща след малката ни игра. Всъщност, едва ли трябваше да се притеснявам, понеже ясно усещах възбудения пенис на Джейсън да опира в тялото ми. Престанахме да се хилим. Лицата ни изведнъж се доближиха, погледите ни се срещнаха и стикова

ха: в този момент те нямаха тайни един от друг. Никоой не наруши тишината, сърцето ми заблъска. Джейсън колебливо доближи устните си, почти докосна моите с тях. Стаих дъха си — един глас в мен изкрещя, че трябва да спрем. Щеше да бъде огромна грешка. Джейсън обичаше Керън. Аз обичах Томи. Нали така?

„Майната му“ — рекох си. Повдигнах глава, опитвайки се да достигна устните му. Но той се отмести.

— МЯАААУУУУ! — възмути се Мечо, понеже Джейсън притисна опашката му с коляно. И двамата подскочихме надалеч един от друг, споглеждайки се виновно. Лелеее, за малко. Прегърнахме се тихо, докато котката се отдалечаваше сърдито.

Джейсън несръчно изхъмка и проговори:

— Ъъъ, виж... извинявай. Това не трябваше да се случва...

— Всичко е наред, не се притеснявай. Просто се увлякохме. — опитах се да успокоя и двама ни.

— Да, оки. Знаеш, че обичам Керън. Или поне така си мисля...

— Да, знам. — усмихнах се, макар че съвсем определено се съмнявах в това.

— Не че не обичам и теб... — побърза да добави той, и продължи — ти вземаш от мен каквото поискаш, а за нея — каквото остане.

— Хм, май така не остава много за нея, а? — пошегувах се.

— Направи го пак. — каза той сериозно.

— Кое?

— Засмей се. Измина доста време, откакто се смя за последно.

Усмихнах се топло.

— Супер си, както винаги! — изрече той срамежливо и се изчерви.

— Ти също! — захилих се аз. — А сега марш в банята. Закъсняваме.

Докато Джейсън се къпеше, запалих цигара и седнах на леглото. Ето че вече се съмнявах в чувствата си към Томи. Дали всъщност момчето на мечтите ми не е било през цялото време в моя обсег?

Най-сетне Джейсън излезе от банята, блестящ от чистота. Вече се чудех какво толкова прави вътре.

— Не искам да се заяждам, но хич не е хубаво да пушиш толкова рано сутрин — порица ме той, намръщен полуподигравателно.

— Благодаря ти, татенце. — отвърнах преди да се спра. Този отговор никак не беше добър.

Той се усмихна неестествено и се заоблича.

Под душа се замислих за думите си. Тъпак, тъпак! Джейсън винаги се е грижил за мен, дори преди злополуката с нашите (може би това беше източника на всички този гняв, който изплува напоследък).

Когато излязох изпод душа, заварих Джейсън да се бръсне пред огледалото. Погледнах го и захапах устната си. Косата му стърчеше общо взето във всички посоки.

— Нали мога да използвам самобръсначката ти? — попита ненужно той.

— Разбира се. Но гледай да си пооправиш косата. Изглеждаш като зле сресан таралеж.

— Заеми се ти. — рече той.

Взех гребена и започнах да го прокарвам през меката му коса.

— Обърни се. — помолих го. Той се обърна, а аз разделих хубаво косата му, като задържах меко с длан брадичката му, за да не мърда. Погледът ми неволно се плъзна към очите му, които бяха втренчени в лицето ми.

— Така, сега си супер. — казах аз, като го разроших леко, докато прокарвах гребена надолу.

— Благодаря ти, пич. — той прочисти гърлото си и попита — Ще дойдеш ли на мача довечера?

— И още как! — отвърнах аз, и започнах да се обличам.

Керън просто си е родена за гадже на футболист. Като се започне от невъзможно късата ѝ поличка, и се стигне до отегченото ѝ изражение при всяко успешно попадение на момчето ѝ. Незнайно защо, тя беше решила да седне до мен на зрителските скамейки, при това без да дрънка глупости. Изненадата обаче тепърва предстоеше.

— Подготвихте ли се за довечера? — попитах аз.

— Горе-долу.

Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила. И двамата пушихме току пред очите на половината даскали.

— А как върви учението? — наистина, няхах понятие как се учи Керън. Сякаш ми се струваше, че коефициентът ѝ на интелигентност е на нивото на подземната канализация, като при това вероятно я задръства.

— Бива. Повечето са шестици.

Ееееее. Сигурно ме пързала. Забелязала изражението ми, тя додаде:

— Слушай, Джереми, знам че мнението на повечето хора за мен не е добро. Само като видят, че съм висока и хубава — явно тя не се сдържа да го изтъкне — и всички си мислят, че съм като ония куклички от филма „90210“. Обаче те грешат.

— Никой не мисли такива неща. — възразих недобросъвестно, определено лъжех. Керън обаче само се усмихна студено и явно пренебрегна думите ми.

— Косата на Джейсън за пръв път му стои толкова готино. — изкоментира тя, докато наблюдаваше как приятелят ѝ тича към далечния край на игрището и обратно. Думите ѝ ме накараха да се поизчервя, а тя не пропусна да забележи това. Обаче не каза нищо.

Внезапно забелязах, че Томи се шляе покрай оградата, явно стараяйки се да е по-далеч от Ким. Тя подскачаше заедно с останалите мажоретки от другата страна на терена. Адреналинът за нула време нахлу в мен, дъхът ми се учести.

— Сигурно се чудиш какъв е проблема между Ким и братовчед ми? — предположи Керън със задоволство, явно прочела мислите ми. Постарах се да звуча възможно по-безразлично:

— Ами да, май е така.

— Добре, ами ето каква е работата. Оказва се, че те са се запознали във Флорида през лятото. Сещаш се — тя отишла да се пече на плажовете на Холивуд, докато Джейсън останал тук, за да... така де, знаеш.

— Слушам те? — успех да промълвя. Сърцето ми се притаи.

— Ами, както и да е — срещнали се, и явно между тях е имало нещо.

— „Нещо“? — настоях аз.

— Ами не знам какво точно. Ясно е само, че са се скарали за нещо, и то много жестоко. Тя му е страшно обидена, както сигурно си забелязал. Светът е малък. — добави тя.

— Със сигурност. — измърморих си под носа. Не можех да повярвам. Точно на него ли е намерила да попадне?

— Странно, че никой от нас не се сети за това.

— Защо пък никой? — Керън свали слънчевите си очила и ме погледна спокойно. Очите й много приличаха на тези на Томи.

— Ти си знаела?! — смаях се аз. — Тогава защо си мълчиш? Знаеше ли Керън, че нейният приятел — тук потръпнах — е твой братовчед?

— Че защо, откъде да се сети? Фамилиите ни са различни. Защо на някой ще му хрумва, че сме братовчеди с него?

— Джереми, погледни ме. — рече тя. Обърнах се към отново към леденото и лице. — Ти си добро момче. Джейсън има огромен късмет, че сте приятели. Искам да знаеш, че наистина ми е тъжно за смъртта на родителите ти, и че държа на теб. Никога не се съмнявай в това.

Челюстта ми увисна. Тя стана, и се забави за момент преди да нагласи миниполичката си, за да могат желаещите да оценят красотата на дългите й крака.

— Ще си ходя, трябва да довърша някои неща за купона. — Керън изчака малко, и внезапно се наведе и ме целуна леко по бузата.

— Помни — додаде тя шепнешком — никой не е такъв, за какъвто го мислиш.

И си отиде.

Чувства IV IV. Случват се и гадости Скоро! Пишете ми на blue_dude@hotmail.com. Коментари, критика и препоръки са много добре дошли.

Всякакви забележки относно езика или оформлението на всичко, представено на този сайт, са добре дошли. Any remarks on the language/design of anything published on this site are welcome.

Comments to :: DaveNorton@OperaMail.com :: За обратна връзка